

MIN DEBUT-AFTEN

Operasangerinde Frk. Lilli Hoffmann.

Det skal være mig en Glæde at efterkomme den ærede Redaktions venlige Opfordring; at fremsætte mine Indtryk og Erindringer fra min Debut! — Egentlig er jeg i Tvivl om, hvad jeg skal kalde min Debut; men min første Optræden var som Gutruene i „Ragnarok“, Slutningsdramaet i Richard Wagners Trilogi „Nibelungens Ring“. Jeg har ikke noget egentligt Indtryk fra den Aften, kun at Rollen var lille, men fordringsfuld, og at jeg var forbavset over, at det hele gik saa godt! Af Kapelmester Rung fik jeg

Prædikaten „rytmesikkert og godt gjort“!

Derimod har jeg flere Indtryk fra min Debut som Martha i „Dalen“ af Eugen d'Albert, en herlig dramatisk Rolle.

Nervøs var jeg, til jeg traadte ind paa Scenen; da var al Træthed og Nervositet forsvundet; i et Nu greb Rol-

len mig og holdt mig fast; jeg forsøgte at give Martha Liv og Sjæl. Alt gik saa naturligt for mig, som om jeg oplevede det Hele! 1. Akt gik til Ende, og velvillig Applaus blev mig til Del. Jeg skyndte mig op til en munter Mellemakt (for jeg var nemlig inviteret til The sammen med de Medspillende). Pludselig ringede Klokkerne og jeg maatte skynde mig ned for atter at indtage min sovende Stilling, da en Maskinmand kom hen til mig med den Besked fra nogle af mine Venner, „at jeg skulde synge mere ud“. Jeg blev meget glad for dette Veneraad, saa glad, at jeg var lige paa Nippet til at omfavne den intetanende og venlige Maskinmand. I 2. Akt sang og spillede jeg paa Livet løs, og det var forunderligt nok; men først nu saa jeg Publikum, og der gik som usynlige Traade imellem det og mig; jeg mærkede, at jeg var i Rapport til Publikum, der spændt og opmærksomt fulgte Marthas Skridt paa Scenen og tog levende Del i hendes Sorger og Glæder. Jeg var betaget og taknemlig over den Hyldest, jeg mødte. Mine Kære var glade for mig og havde beredt mig et Østersmaaltid paa „Grand Café“ — med lige saa mange Østers, jeg kunde spise. Der blev jeg ogsaa Genstand for flere Teatergængeres Velvilje; jeg var henrykt!

Tre Gange har jeg haft den Ære og Glæde at synge „Dalen“ sammen med Kammersanger Cornelius og fire Gange med Kammersanger Herold.

Nu gaar jeg kun og venter paa at bruge mine Kræfter, medens jeg er ung. Det skulde glæde mig, om jeg maatte vise mig som Wagnersangerinde herhjemme.

Lilli Hoffmann.

Skuespiller ved Det nye Teater

Bertel Krause.

Jeg debuterede Søndag den 27. Novbr. 1898 paa Arbejdernes Teater paa Enghavevej som August i „Pak“ af Th. Overskou. Det var davæ-

rende Folketingsmand Hyller, som var Leder af Foretagendet, og Hr. Neergaard var Instruktør. Saa vidt jeg erindrer, fik jeg 5 Kr. pr. Spilleaften; jeg var paa Kontor om Dagen og spillede Komædie hver Søndag Aften. Prøverne foregik sent om Aftenen. Selv om jeg jo nok var en Slags Dilettant, regner jeg alligevel den Aften som min Debutaften, fordi jeg fik Penge for det og havde Kontrakt som Skuespiller.

Om selve Aftenens Forløb erindrer jeg ikke andet end, at al min Opmærksomhed gik ud paa ikke at komme til at tale for hurtigt, for saa vidste jeg, at det hele vilde gaa i Skudder-Mudder for mig — og at ingen vilde forstaa et Ord af, hvad jeg sagde. Rollen er jo ikke stor, saa nogen afgørende Betydning fik min Debut ikke for min Løbebanc som Skuespiller. Blandt Kritikerne i Bladene anfører jeg kun denne fra et dengang udkommende Teaterblad „Standard“ af 3. December 1898:

„ — — — og en ung Mand Hr. Krause, viste Talent som Elsker; han har meget store Hænder — hvad han jo ikke kan gøre for — kejtede Manerer — hvilket der jo kan raades Bod paa — men han saa udmærket godt ud ellers, og har et kønt Organ; under en god Instruktørs Vejledning vil han sikkert drive det til noget paa Kunstens tornefulde Vej. — — —“

Nu maa jeg jo se, om Fremtiden giver de rare Kritiker Ret. Noget Billede fra min Debut-Rolle ejer jeg desværre ikke.

Bertel Krause.

Teaterdirektør Axel Frische.

Min første Optræden paa de skraa Brædder fandt Sted i det Herrens Aar 1896. Jeg var dengang Soldat ved et jydsk Regiment, lige importeret fra Bondelandet og ikke raffineret, hverken i aandelig eller materielle Krav til Tilværelsen. Jeg havde aldrig været i Teatret eller set en Komædie, og da min Sidekammerat havde en Slags Bibeskæftigelse som Statist ved det stedlige Teater, lykkedes det ham at bevæge Statistformanden — en døv Skrædder — til at indrullere mig i Korpset. Jeg mødte paa Teatret den følgende Aften for at medvirke i „Ridderen af Randers Bro“. Jeg ved ikke om der har været et eller ved mit Ydre, der har imponeret Regissøren, thi han tildelte mig straks en meget ansvarsfuld Opgave. Jeg skulde være vagthavende Ridder udenfor Grev Geerts Sovekammerdør, hin minderige Nat, da Niels Ebbesen vog den kullede Greve. Jeg blev klædt paa i et malerisk Kostume og saa pragtfuld ud (se vedlagte Fotograf). Regissøren tildelte mig en kortfattet Instruks, der lød omtrent saaledes: „Husk nu paa, De er Livvagt, og man skal kunne se paa Dem, at kun over Deres Lig gaar Vejen til Grev Gert!“ Denne Sætning forstod jeg, og den bed sig fast i min Hjerne. Hans følgende Bemærkning om, at jeg efter nogle Sværds slag skulde trille død om, saa Niels Ebbesen kunde komme ind og hugge Hovedet af Grev Geert, havde jeg derimod overhørt. Forestillingen tog sin Begyndelse og de første Akter, hvori jeg ikke medvirkede forløb uden videre Sensation.

Fjerde Akt begyndte. Jeg stod uden for Grev Geerts Sovekammerdør, og var halvt sindssyg af Spænding. Akten indledes af Henrik Wittinghof og Lave Snude, men deres Scene var snart forbi de forsvandt ud af en Bagdør, og jeg saa da ude i Kulissen Niels Ebbesen og hans Drabanter forberede sig til Angreb. Jeg knyttede Haanden fast om mit Væрге — en lang Ryttersabel — og be-

sluttede at sælge mit Liv saa dyrt som muligt, og da Niels Ebbesen i Spidsen for sin Svende med megen Brask og Bram styrtede ind, svingede jeg mit Væрге saa eftertrykkeligt, at baade Ridder Niels og hans Svende skyndsomt trak sig udenfor min Slires Rækkevidde, medens førstnævnte betragtede mig med et ubeskriveligt Udtryk af Forbauselse, han havde aabenbart ikke ventet at møde en saa haardnakket Modstand.

Jeg stillede mig i Gærde og afventede det næste Angreb, og efter en kort Raadslagnings masede hele Banden paa mig igen; Jeg slog fra mig som en rasende, og en hæs Bemærkning fra Niels Ebbesen; „Do, do for Satan!“ tjente kun yderligere til at ansøre mig.

Til sidst lykkedes det mig ved et velrettet Slag at slaa Niels Ebbesen Sværdet ud af Haanden, saa det klirrende fløj ned i Orkestret, men da opgav han ogsaa Ævret og forlod Scenen med en højroset Bemærkning om, at han ikke var engageret til at optræde paa en Idiotanstalt.

Hans Svende havforlængst taget Flugten. Tæppet maatte gaa ned i Utide, og Publikum sad ret uforstaaende overfor denne Fortolkning af Fædrelandshistorien, medens jeg, der havde ventet en smigrende Anerkendelse for min Tapperhed, blev overfuset med en Regn af de groveste Skældsord.

Skrædderen fik tildelt en kraftig Reprimande, fordi han havde indlemmet mig i sin Samling, hvortil han irriteret svarede, at han Fanden fløjte sig, ikke kunde være ansvarlig for Statisternes mentale Tilstand, og at man vel ikke kunde forlange overlegne Begavelser for 50 Øre pr. Aften.

Ja, dette var altsaa min Debut og derefter varede det adskillige Aar, inden jeg igen vovede at bejle til Fru Thalia. Aarene, der er svundne har lært mig en Del, bl. a. at Komædie er ét og Virkelighed et andet, og at det er en Skuespillers Opgave at forbinde de to Poler til en skuffende Helhed. Resten af mine Teateraar er forløbet uden nævneværdige Overraskelser. Jeg har kun én Gang i mit Liv opnaaet en virkelig Sensation: Grev Geert blev ikke halshugget den Aften jeg var hans Livvagt.

Axel Frische.

Skuespillerinde ved Sønderbros Teater.

Fru Clara Schönfeld.

Fra min Debut-Aften har jeg først af Alt bevaret Mindet om en stor og jublende Glæde over at spille Komædie. Andet og mere eksisterede ikke for mig den Aften.

Clara Schönfeld.